

Antti Rantanen

YKSIN HALKI ALPPIEN

GR5: GENEVEJÄRVELTÄ NIZZAAN

SISÄLLYS

<u>Kohti etelää</u>
<u>Naisseurassa</u>
<u>Harmaus</u>
<u>Sveitsissä</u>
<u>Talvi</u>
<u>Kiertotie</u>
<u>Palautuminen</u>
<u>Matka jatkuu</u>
<u>Maailman katolla</u>
<u>Kalamies</u>
<u>Kultainen aula</u>
<u>Halki valkoisen sydämen</u>
<u>Viimeinen rutistus</u>
<u>Välähdys yössä</u>
<u>Saapuminen etelään</u>
<u>Arpa on heitetty</u>
<u>Ahdistava sivistys</u>
<u>Lentävä hollantilainen</u>
<u>Rajoilla</u>
<u>Iltakaljat</u>
<u>Bousieyas</u>
<u>Vahtikoirat</u>
<u>Viimeinen iso kivi</u>
<u>Kuumuus</u>
<u>Hetki koittaa</u>
<u>Sininen horisontti</u>
<u>Liite 1. Suuntaa antava kartta</u>
<u>Liite 2. Päiväkohtaiset tilastot</u>

"I feel great gratitude for being here, for being, rather, for there is no need to tie oneself to the snow mountains in order to feel free. I am not here to seek the "crazy wisdom"; if I am, I shall never find it. I am here to be here, like these rocks and sky and snow, like this hail that is falling down out of the sun."

- Peter Matthiessen, Snow Leopard, 1978

Kohti etelää

27.6. päivä 0

Aika polulla: 15:30 - 18:00

Matka: 7km

Nousua/laskua: 800m/0m

Tuijotin mietteliäänä Genevejärven turkoosia pintaa, jonka yllä paksut pilvimassat leijailivat. Tuuli kävi sen takaa pohjoisesta tuoden mukanaan epävakaa näköistä säätä Sveitsin puolen Alpeilta. Onneksi ei vielä satanut. Koko menneen talven ja pitkän kevään olin odottanut seisovani järven rannalla, suuren seikkailun lähtöviivalla. Järvi merkitsi kuitenkin vain alkua, sillä määränpäni sijaitsi kaukana etelässä. Katselin vielä hetken vuorten ja matalien pilvien peittämää pohjoisrantaa, kunnes käänsin sille selkäni ja otin suunnan kohti Välimerä. Kiristin remmejä ja yritin saada rinkan asettumaan mukavammin. Vaellussauvojen lenkit sujahitivat käsiin kuin vanhasta tottumuksesta. Vaikka ensiaskeleet tuntuivat hieman oudoilta, oli helpotus päästä vihdoinkin liikkeelle.

Löysin vaivatta ensimmäisen punavalkoisen opasviitan, jonka luota tie kävi jyrkästi ylöspäin mutkitellen läpi hiljaisen St Gingolphin kylän ja sen viimeisten asutusten. Hetken kuluttua olin yhtäkkiä yksin metsässä, jossain ympärillä nousevien Alppien ensimmäisten seinämien kätköissä. Keho oli yllättävästä rasituksesta ihmeissään, ja tuntui kuin olisin hyytymässä jo ensimmäiseen ylämäkeen. Täysi rinka painoi raskaana selässä kuin epätietoisuus tulevasta, eikä jaloista tahtonut löytynyt potkua. Alkujärkytys iski kovaa.

Vaikka kello näytti vasta kolmea, oli päivä ollut pitkä. Olin jättänyt kotioven aamuneljältä ja suunnannut ensin Helsinki-Vantaan kentälle, josta lensin aamulennolla suoraan Sveitsin

Geneveen. Kaupungista ostin retkikeittimeen kaasun ennen kuin nousin parin tunnin bussimatkalle kohti reittini virallista lähtöpistettä, St Gingolphin kylää, aivan Sveitsin ja Ranskan välisellä rajalla. Matkustaminen kotoa reitille tuntuu aina vaelluksen vaikeimmalta osuudelta kulkuyhteyksien järjestämisen vuoksi, mutta olin siitä selviytynyt. Edessäni odotti nyt yksinkertaisen miehen yksinkertainen kesäloma; noin kuukauden ja kuudensadan kilometrin taival halki Ranskan Alppien aina Välimeren rannalle saakka, kuuluisa GR5-vaellusreitti.

GR tulee ranskankielen sanoista *grande randonnée* ja tarkoittaa suurta vaellusta. Se on yhteinen nimitys eri pitkänmatkan vaellusreiteille, joita hoitaa Ranskassa maan virallinen vaellusjärjestö. Reitit erottaa toisistaan niiden järjestysnumero, ja ne vaihtelevat suuresti pituudeltaan. GR5 on yksi reittiverkoston tunnetuimmista vaelluksista ja lukeutuu samalla koko maailman vaikuttavimpiin vaelluskokemuksiin jylhien maisemiensa johdosta. Kokopitkä GR5 alkaa kaukaa Pohjanmeren rannikolta Hollannista ja kiemurtelee Euroopan halki aina Välimerelle saakka. Matkallaan reitti ohittaa Belgian Flanderin ja Vallonian, sukeltaa hetkeksi Luxembourgin ikiaikaisiin metsiin, kunnes se saavuttaa Ranskan ja Lorraineen alueen tasangot. Punavalkoisin viitoin merkitty polku jatkuu tämän jälkeen viistosti kohti etelää läpi Alsacen metsämaan ja Juran alueen vuoriston saapuen lopulta Genevejärven rannalle. Ihmisten puheissa GR5 yleensä tarkoittaa vain Genevejärven rannalta alkavaa alppiosuutta, vaeltajan suurta unelmaa ja reitin ehdotonta huipennusta, jossa mahtavat Ranskan Alpit sulkevat kulkijan kuukaudeksi otteeseensa ennen pääsyä perille Nizzaan ja Välimeren aurinkoon.

Alppiosuuden noin 600 kilometrin matka Välimerelle jakautuu kuuteen etappiin, joista jokainen on varsin erilainen haasteiltaan. Ensimmäinen etappi koostuu viidestä kävelypäivästä, jolloin reitti tunkeutuu yhä syvemmälle kohti Alppien kiistatonta valtiasta, Mont Blancin massiivia.

Etenisin halki jylhän vuoristoseudun ja yli korkeiden solien ennen laskeutumista etapin päätepisteeseen, Chamonix'n laaksoon. Ensimmäiset viisi päivää tulisivat näyttämään seikkailulle suunnan oman jaksamisen ja Alppien lumitilanteen suhteen. Kevät oli saapunut myöhässä ennätyslumisen talven jälkeen, mikä teki kesäkuun lopusta aikaisen ajankohdan aloittaa vuorten ylitys. Lumiraja ulottui monin paikoin yhä kahteen tuhanteen metriin, ja sitä korkeammat solat olisivat varmasti vielä paksujen kinosten alla. Minulla ei ollut jäärautoja tai hakkua, joten olin henkisesti varautunut kiertämään paikat, joissa kulku kävisi vaaralliseksi.

Päivä oli ollut yksi niistä, jotka tuntuvat varsin epätodellisilta ja herättävät alkuun vain ihmetyksen - mitä olen oikein tekemässä? Jaksaisinko kävellä sellaisen matkan, toimisivatko varusteet, välttäisinkö onnettomuudet ja eksymisen Alppien lumisille rinteille? Kaikenlaisia kysymyksiä oli pyörinyt päässä pitkin päivää, joista suurimpana huolena Alppien sen hetkinen lumitilanne. Ensimmäisten askelten mukana mieli alkoi hiljalleen tyyntyä, ja turhat huolet katosivat sitä mukaa mitä syvemmälle vuoristoon kuljin.

Kävelin verkkaisesti tunnin verran pitkin ylöspäin viettäviä polkuja, jotka johtivat reitin ensimmäiseen kyläpahaseen. Novellen kylä vaikutti autiolta, ja paikka oli kuin villin lännen aavekaupunki, vaikkakin aavikon sijaan vehreiden rinteiden keskellä. Jatkoin ripeästi ohi suljetun hotellin ja ränsistyneiden talojen, joiden ikkunat olivat tiukasti luukutettu.

Syvään uurtunut jokilaakso kääntyi samalla hiljalleen kohti lounasta, josta vyöryivät päälle yhä korkeammiksi käyneet kukkulat kuin loppumattomana nauhana. Iltapäivä oli ollut hiljainen, eikä muita kulkijoita tai eläimiä ollut näkynyt. En pystynyt kokonaan välttymään yksinäisyyden kylmältä

varjolta, joka salakavalasti vaani alkumatkan metsiköissä ja kuiskutti ilmaan epävarmoja ajatuksia. Olin kuitenkin vakaasti halunnut lähteä matkaan yksin, joten en ollut tunteesta sen kummemmin huolissani.

Aloin käydä jo epätoivoiseksi yösijan suhteen, sillä kaikki metsän seasta rinteisiin raivatut ruohoaukeamat kasvoivat korkeaa heinää ja olivat karjaa varten aidattuja. Kello lähestyi kuutta, kun ohitin muutamia La Planchen maatalorykelmän rakennuksia ja saavuin pienelle hiekkaiselle parkkipaikalle, johon suunnittelin jo jääväni paremman puutteessa. Olin ennen reissua lukenut muiden kertomuksista lähistöllä sijaitsevasta pienestä niitystä, jolle toivoin leiriytyväni ensimmäiseksi yöksi. Minulla ei ollut niitystä kuitenkaan sen tarkempaa kuvausta ja pelkäsinkin kävelleeni sen ohi. Mietittyäni uudelleen sen mahdollista paikkaa, ajattelin tutkia maastoa vielä hetken eteenpäin.

Onneksi niin teinkin, sillä vain kivenheiton päässä eteeni avautui havupuumetsän ympäröimä laaja aukea. Muhkurainen metsäautotie kulki sen keskeltä kadoten tummaan puurivistöön niityn takana. Kauimmaista laitaa reunusti vanhan kivisen muurin raunio ja piikikäs aita. Kaksi suurta lehtipuuta vartioivat aukeaa, ja niiden alla valkeat kukkaset täplittivät ruohikkoa. Maa tuntui pehmeältä ja sopivalta telttailuun. Sen täytyi ehdottomasti olla juuri se niitty! Olin riemuissani, koska ensimmäinen yösiija oli askarruttanut ja nyt sen löydettyäni olin hyvissä asemissa

aloittamaan seuraavana päivänä varsinaisen ensimmäisen osuuden. Pystyitin nopeasti teltan ja keitin saman tien tavallisesta pastapussista koostuvan illallisen, sillä pilvien määrä taivaalla ennusti sadetta.

Lintujen laulu hiljeni jossain vaiheessa iltaa ja alkoi sataa. Pilvet tyhjenivät rajusti ja kiitin onneani, että olin kodikkaasti teltan suojassa. Miten varusteet mahtaisivat kestää, jos samanlainen kuuro yllättäisi liikkeellä ollessa? Toivottavasti alkukesän sateet hiljalleen väistyisivät aurinkoisen heinäkuun tieltä. Venyttelin teltassa parhaani mukaan samalla kun sade hakkasi ulkokangasta. Laitoin kotiväelle rauhoittavat tekstiviestit ja napostelin suklaata. Tuntui hyvältä, eikä pelkästään suklaan vuoksi. Olin luonnon rauhassa karussa arjelta ja sen mukanaan tuomilta velvollisuuksilta, ja edessäni odotti tuntematon taival viikoiksi eteenpäin.

Odottavasta tunnelmasta huolimatta elämä tuntui sopivan yksinkertaiselta pienessä maailmassani teltan sisällä. Kirjoitin päiväkirjaani sen ensimmäiset merkinnät. Sade oli tauonnut ja aurinko kadonnut aikoja sitten pilvien sisään. Jostain kaukaa kuului vaimea lehmänkellojen kilkatus. Nukahdin luottavaisin mielin yön tumman varjon ryömiessä hitaasti esiin. Oli hyvä olla vuosien tauon jälkeen takaisin Alpeilla.

Naisseurassa

28.6. päivä 1

Aika polulla: 6:00 - 14:45

Matka: 15km

Nousua/laskua: 1530m/1250m

Yö meni jännittäessä kuten ensimmäinen yö vieraassa maassa telttaillessa tahtoo aina tehdä; kaikki tuntuu hieman oudolta ja jopa pelottavalta. Säpsähdin usein hereille metsän ääniin. Villisika röhki yön pimeimpinä tunteina kuuluvasti. Mitä lie mesonut suurten kuusten seassa. Toivottavasti se ei ollut teltassa lymyilevän tryffelisuklaan perässä! Aamuyöstä paikallinen farmari ajaa jurrutti metsätietä pitkin jeepin valot kirkkaasti loistaen, ja pian puoli viideltä aloittivat linnut oman konserttinsa. Voisin yhtä hyvin nousta itsekin ylös, sillä halusin kiihkeästi päästä kunnolla matkaan.

Pakkasin läpimärän teltan, mikä on aina varsin epämiellyttävä askare, ja lähdin viivyttelämättä liikkeelle. Yöllä ei juurikaan ollut enää satanut, mutta maa oli kasteesta märkä. Aurinko näyttäytyi maalaten säteillään taakseni jäävän laakson. Iloinen näky herätti hetkeksi toivon poutapäivästä, mutta paksuja pilvimassoja työntyi jo pohjoisesta asettuen tiukasti kannoilleni. Lähdin nousemaan pitkin jyrkkenevää rinnettä kohti viitisen sataa korkeusmetriä ylempänä sijaitsevia de Neuteun alppimajoja. Majojen luota polku jatkuisi vielä noin 200 korkeusmetriä ylemmäksi reitin ensimmäiseen solaan.

Tunnin nousun jälkeen metsäinen rinne irrotti otteensa yksinäisestä kulkijasta, ja maasto muuttui kumpuilevaksi ja paljaaksi. Katsellessani ympäröivää vuoristomaisemaa huomasin yhtäkkiä vuorikauriin kurkistavan uteliaana

edessä olevien kivilohkareiden takaa. En ollut koko aamuna nähnyt ketään ja vuorikauriin ilmestyminen nostatti mielialaani. Jatkoin polkua ylöspäin ohi hiljaisten alppimajojen kauriin jolkotellessa edellä. Nähtävästi sillä oli sama matka. En ole taikauskoinen tai muuten uskovainen, mutta pidin sitä jonkinlaisena hyvän onnen merkinä reissulle.

Hieman ylempänä törmäsin kesän riemussa kukkivaan niittyyn. Vuorileinikkien suuret, keltaiset kukat hallitsivat rinnettä, vaikka kasvoi joukossa puhtaan valkeita morsiusleinikkejäkin. Muutama sininen lemmikki ja purppuranpunaisena loistanut esikko nostivat ujosti päätään muiden seassa. Aamukasteinen rinne pysytteli vielä varjossa, eivätkä kukat olleet heränneet uuteen päivään. Oma keho tuntui puolestaan hyvältä, ja aloin saada kävelemisen rytmistä kiinni.

Ohitin pian risteyksen, jossa yhtyivät GR5-reitin kaksi eri aloituspaikkaa, ja suuntasin ensimmäisten lumilaikkujen läpi kohti ylhäällä häämöttävää solaa. Koska alueella ei ollut montaa ihmistä vielä kävellyt, piirtyivät polut lumella heikkoina esiin, ja jouduin suunnistamaan tarkasti oikeaan suuntaan. Pidin askelluksen joutuisana, sillä takanani nousevat pilvimassat olivat saaneet nyt uhkaavamman sävyn. Osa pilvistä muodosti hassuja pilarimaisia kuvioita kohotessaan kohti korkeuksia. Aurinko oli hautautunut niiden taakse, ja kirkkaan valon sijaan jäljellä oli enää kelmeä hehku.

Bisen sola (1915m) oli kansoitettu, sillä aikaisemmin näkemäni vuorikauris oli johdatellut minut keskelle laumaansa. Solassa oli kolmisenkymmentä vuorikaurista ruokailemassa ja töllistelemässä ympärilleen. Näky oli lumoava ja jännittävä samaan aikaan. En voinut kiertää laumaa, vaan oli mentävä suoraan sen läpi päästäkseni solan toiselle puolelle. Onneksi kävelijöihin tottuneita

kauriita ei tulemiseni tai menemiseni juuri kiinnostanut, ja ne laskivat minut kiltisti ohitse.

Lunta oli pakkautunut solan päälle tiiviiksi kerrokseksi, mutta sen takana etelärinne näytti kuivemmalta, vaikkakin erotin lumilaikkuja yhä siellä täällä. Harjanteet jatkuivat solasta eteenpäin muodostaen niiden väliin ruohikkoisen rinteeseen, joka vietti alas laaksoon ja Bisen *refugelle*, eli vuoristomajalle. Kauempana kohosi entistä korkeampia huippuja, joiden laet olivat pahaenteisesti lumen peitossa. Tajusin samalla saavuttaneeni retken ensimmäisen solan ja tuntui kuin olisin voittanut jotain, ylittänyt lukuisista edessä odottavista esteistä ensimmäisen.

Nälkä alkoi olla kova, joten laskeuduin ripeästi 400 korkeusmetriä alas laaksoon ja Bisen majalle aamiaistauolle. Tilasin maatilalla emännältä leipää ja juustoa. Huiviin ja esiliinaan sonnustautunut vanhempi nainen saattoi hieman rahastaa yksinäistä kulkijaa, koska yksinkertainen annos maksoi kymmenen euroa. Olin kuitenkin niin kovasti tuhdin aamiaisen tarpeessa etten välittänyt. Sain vaaleaa maalaisleipää, voita, palan paikallista vahvaa juustoa, hilloa ja valtavan kupin teetä. Energia alkoi virrata takaisin suoniini, kuten myös viileän aamun karkottama lämpö.

Nautin aamiaista kaikessa rauhassa katsellen samalla ympärilleni. Bisen maja sijaitsi laakson perällä näyttävien vuorten ympäröimänä. Vaikka harjanteet eivät kohonneet järin korkealle, seisoivat paljaat kallioseinämät ylväänä syvävihreän helman päällä. Itse maja koostui muutamasta navetasta, ladosta ja päärakennuksesta, ja se toimi siten pääasiassa maatilana. Isäntä lapioi hiekkaa viereisessä purossa jotain tarkoitusta varten suurten lehmänkellojen lyödessä verkkaisesti tahtia ympäröivillä rinteillä. Kaikkialla oli rauhallista ja vaikutti siltä, kuin laakson perälle eivät kiireet yltäneet.

En ollut nähnyt muita kävelijöitä koko aamuna, joten säpsähdin, kun yhtäkkiä viereiseen pöytään istahti kaksi keski-ikäistä, vaaleahiuksista naista huomenia toivottaen.

Molempien iloisesti hymyilevät kasvot olivat ruskettuneet ja auringon ahavoittamat, ja huomasiin heti, etteivät naiset olleet ensi kertaa vaeltamassa. He näyttivät kokeneilta ja varusteet teknisiltä ja tarkkaan harkituilta. Molempien mutaiset housunlahkeet kertoivat lukuisista kilometreistä ja mietin, mitähän osuutta he olivat kävelemässä.

”Me ollaan matkalla Nizzaan, pitkin GR5:ttä”, toinen naisista sanoi suureksi yllätyksekseni ja esittäytyi Emmaksi Ruotsista. Mikä sattuma! Ensimmäiset kohtaamani vaeltajat olivat samalla taipaleella kanssani. Mielialani kohosi entisestään.

”Ollaan pitkällä lomalla. Aloitettiin jo kolmisen viikkoa sitten kauempaa Ranskan puolelta. Meillä on vielä kuusi viikkoa aikaa ehtiä perille”, hän jatkoi hymyillen kysyessäni reissun aikataulusta tarkemmin. Laskin nopeasti yhteen kuusi plus kolme.

”Aikamoista! Se onkin pitkä aika olla tien päällä. Minä varasin vaan neljä. Olitteko missä viime yön? Tässä majallako?”

”Joo. Tai ensin me yritettiin teltailla tuossa lähempänä solaa, mutta siihen tuli niin paljon lehmä, että päätettiin lopulta tulla tähän”, Emma sanoi.

”Ai teillekin kävi niin. Luin ennen reissua yhden samanlaisen tarinan.”

”Se olikin aika hassua, kun ne tuli haistelemaan ja maistelemaan meidän tavaroita!” Naisille oli käynyt kuin korpifilosofi Konsta Pylkkäselle, jonka paidan utelias lehmä oli syönyt. Välikohtaus oli hyvä muistutus siitä, että leiripaikan on syytä olla hieman syrjempänä lehmien laitumista.

Emma esitteli Islannista kotoisin olevan ystävänsä Ídan. He olivat juuri lähdössä päivän taipaleelle. Naisilla oli kaksi viikkoa enemmän aikaa varattuna ja mietin, mahtoiko oma aikatauluni olla sittenkin liian kunnianhimoisen. Alppien halki on joka tapauksessa jokaisen hyvän peruskunnon omaavan mahdollista kävellä, kunhan varaa riittävästi

aikaa. Tärkeintä on edetä itselle sopivaa vauhtia ja nauttia itse matkasta. Moni vaeltaa näitä pitkiä reittejä myös osissa; viikko yhtenä kesänä, toinen seuraavana. En pidätellyt heitä sen enempää, vaan huikkasin, että nähdään myöhemmin rinteessä. Reitti jatkui maatilalta jyrkällä 300 korkeusmetrin nousulla kohti viereistä Pas de la Bossen solaa (1816m).

Viimeisteltyäni maittavan aamiaisen kävin uudella innolla edessä odottavan rinteeseen kimppuun. Tavoitin hitaammin etenevät naiset läheltä huippua, ja pian pidimme taukoa yhdessä rupatellen perinteisiä vaeltajien juttuja varusteista ja tehdyistä vaelluksista. Muita kävelijöitä ei näkynyt vielä, vaan saavuimme puolen päivän aikaan kolmesta alas seuraavaan laaksoon ja vilkkaaseen La Chapelle d'Abondancen kylään. Naisilla oli hoppu löytää paikallinen ruokakauppa, koska he tiesivät niiden sulkeutuvan keskipäivällä moneksi tunniksi. Ehdimme juoksujalkaa ostamaan lounaaksi tuoretta leipää ja vahvaa paikallista juustoa. Täydensin samalla omia aamiais- ja suklaavarastojani. Oli kiehtovaa olla ensimmäistä kertaa matkan aikana kaupassa ja pohtia ostoksia.

Laaksoa halkoi kylän takana vuolas virta, jonka äärellä nautimme lounaan. Olin aikaisemmin miettinyt jääväni kylään mahdollisesti yöksi, mutta ratkaisu tuntui kovin aikaiselta. Kävely oli sujunut vahvasti, ja halusin jatkaa vielä matkaa. Emma ja Ídakin olivat vielä lähdössä eteenpäin, joten päätin lopulta tehdä samoin. Katselisin sopivaa telttapaikkaa matkan varrella.

Jatkettuamme matkaa tarkkaili Mont de Grangen mittava huippu aluksi kulkuamme. Se kohosi edessä selvästi ympäröiviä vuoria korkeammalle, ja vaikka sen ylärinteitä täplittivät suuret lumikentät, näyttäytyi rosainen laki tummana ja paljaana. Sukelsimme pian syvemmälle sen metsäiseen, suurten kuusten muodostamaan helmaan. Helppokulkuinen polku muuttui samalla ylämäeksi, ja päivän

kolmas nousu alkoi tuntua raskaalta jaloissa. Ostokset painoivat repussa, mutten voinut valittaa naisseurassa, vaan puskin esimerkillisesti eteenpäin.

Ohitimme viidensadan korkeusmetrin nousun aikana kauniin vesiputouksen ja saavuimme lopulta Les Crottesin paimenen majalle ja niitylle. Polku vei aukiota rajaavasta portista sisään ja katosi matalan kivisen majan takana uudestaan metsän suojaan. Aution majan vieressä oli voikukkien täplittämä tasainen ruohikko, mutta sen molemmin puolin maasto kumpuili muodostaen väliin notkelman, joka oli kuin salainen ja tarkoin rajattu valtakunta. Hieman alempaa löysin vesikourun, mutta en ollut varma veden juomakelpoisuudesta. Paikka tuntui täydelliseltä telttailuun, vaikka harmittavasti suuri voimalinja kulkikin aivan sen halki. Kello lähenteli kolmea, ja taivas synkkeni koko ajan. Ilmassa tuntui sateen maku. En uskonut edessämme olevan enää paljon parempia mahdollisuuksia telttailuun, joten kerroin Emmalle ja Ídalle jääväni niitylle yöksi. He tulivat hetken pohdittuaan samaan lopputulokseen.

Ilta kului venytellessä, kokkaillessa ja jutellessa luvattoman myöhään aina siihen saakka kunnes pimeys ajoi meidät yöpuulle. Ensimmäinen varsinainen vaelluspäivä oli sujunut kaikin puolin rohkaisevasti. Jalat tuntuivat vahvoilta ja varusteeni toimivat odotetusti; vuoden verran käytetyt vaelluskengät eivät hiertäneet, kaasupatruuna ja pieni keitin huolehtivat muonituksesta, kilon painoinen telta tarjosi suojan ja uskollinen 58 litran rinkkani kantoi kaiken tarvitsemani. Maisemat näyttäytyivät joka puolella yhtä majesteettisina kuin ollessani edellisen kerran Alpeilla. Tuleva lumitilanne huoletti, sillä ajoittainen lumella kävely oli ollut raskasta ja liukasta. Lumenpaljous saattaisi muodostua vielä ongelmaksi korkeammissa solissa.

E erityisen iloinen olin kuitenkin Emman ja Ídan tapaamisesta. Oli ollut mukavaa kävellä heidän kanssaan ja lopulta teltailla ilta yhdessä. Tapaaminen oli tärkeä

henkinen lisäpotku, sillä oli jotenkin turvallista tietää, että saman pitkän taipaleen kävelisi myös joku toinen. Valitettavasti heidän päiväohjelmansa oli sen verran rauhallisempi, ettemme välttämättä enää näkisi seuraavana päivänä.

Harmaus

29.6. päivä 2

Aika polulla: 6:30 - 14:30

Matka: 17km

Nousua/laskua: 925m/472m

Vaelluskuume iski minuun syksyllä 2008, kun olimme vanhempieni kanssa Kilpisjärvellä ruskaretkellä. Päiväretki naapurimaa Norjan puolelle ja kävely syvässä, vehreässä laaksossa lumihuippuisten vuorten ympäröimänä oli kokemus, joka synnytti palavan halun nähdä Alpit. Seuraavana keväänä unelma kävi toteen; lomalla Zürichissa näin, kuinka kaukana horisontissa kohosi utuinen vuorijono kuin kutsuen luokseen. Sen jälkeen suunnitelma Alpeilla vaeltamisesta muodostui nopeasti, sillä jo samana kesänä vaelsimme yhdessä hyvän ystäväni kanssa, josta käytän vaellusnimeä Jack Wolfskin, Sveitsin halki pitkin kolmeviikkoista Alpine Pass Route-reittiä. Kokemus oli ensimmäiseksi matkaksi opettavainen, ja ymmärsimme etenkin kevyiden ja oikeanlaisten varusteiden merkityksen, mutta onneksi kaikki sujui hyvin eikä kiinnostus vaellusharrastusta kohtaan loppunut. Kun tuijotimme viimeisenä päivänä Genevejärven pohjoisrannalla kaukaisuudessa näkyvää Mont Blancin huippua, minulle oli selvää, että takaisin oli päästävä.

Muistan kuinka taipaleemme lähtöpisteessä törmäsimme keski-ikäiseen ranskalaiseen mieheen, joka oli juuri vaeltanut kyseisen reitin päinvastaiseen suuntaan. Mies oli mutainen, ja ruokkoisen parran peittämät kasvot vaikuttivat väsyneiltä. Epäilimme hänen kokeneen kovia kurjan sään takia. Toisin kuin me silloin, oli mies liikkeellä teltan kanssa. Reppumme painoivat huonojen ja väärin varusteiden takia,

ja tuntui uskomattomalta ajatella jonkun voivan telttailla kolme viikkoa. Päätin, että jonain päivänä olisin kuin tuo todelliselta sankarilta vaikuttanut mies ja tekisin vastaavan vaelluksen yksin teltan kanssa. Sen täytyisi olla suunnattoman palkitseva kokemus. Tosin en tiennyt, oliko esikuvani turvautunut *refugen* suojaan sään heittäytyessä kurjaksi, kuten nyt oli käymässä.

Yö sujui kuitenkin huomattavasti ensimmäistä paremmin. Nukuin sikeästi puoli kuuteen saakka, mutta aistien herättyä kuulin pahaenteistä ropinaa telttakangasta vasten. Edellisen illan pilvisyys ja kosteus olivat ennustaneet sadetta, joka nyt levisi harson lailla leirimme ympärille. Olin päättänyt kuitenkin jatkaa matkaa, satoi tai paistoi, joten pakkasin teltan ja muut varusteet ripeästi kasaan.

Onneksi viereinen kivirakennus tarjosi sateelta suojaa, sillä rinka oli tyhjennettävä täysin, jotta sen voisi pakata haluamallani tavalla uudelleen. Sijoitan aina makuupussin rinkan pohjalle poikittain ja teltan toiseen laitaan pystyyn, sitten leirivaatteet kerroksena teltan viereen, tyhjään kulmaan kaasupullo ja pieni kattila, vaatteiden päälle painava ruokapussi, litran vesipullo ja päällimmäiseksi taukotakki. Näin paino jakautuu mukavasti, ja raskain taakka sijoittuu sopivasti ylös. Rinkan takaosan ulkotaskussa pidän sadevaatteet. Siniset leiri-crocsit heiluvat perässä remmeillä sidottuna. Toisesta ulkotaskusta löytyy kävellessä käyttämäni juomapullo, ja toisella ulkolaidalla on tukevasti kiinni makuualusta.

Painoa repulle kertyi hieman vajaa viisitoista kiloa veden ja suuren ruokapussin kanssa, joka sisälsi kuivamuonaa, suklaa- ja mysli- patukoita sekä pientä naposteltavaa noin viikon tarpeisiin. Ajatuksenani oli syödä päivän pääateria iltaisin ravintolassa tai keitellä kuivamuonaa, mikäli leirytyisin erämaan armoilla. Lounaaksi riitti leipä, makkara ja juusto, aamiaiseksi suklaamysli.

Sain tavarat lopulta järjestykseen, vaikkakin reissun alussa se kävi hitaasti, ja tuntui kuin pussukat olisivat aina olleet joko kadoksissa tai väärässä paikassa. Lähdin tunnin kuluttua heräämisestä liikkeelle sateen jatkuvasti voimistuessa. Heitin sadeviitan niskaan, mikä ennusti hikistä 400 korkeusmetrin aamunousua ylös seuraavaan solaan. Jättäessäni leirin taakseni kuulin naisten juuri heräilevän teltassaan. Olimme sanoneet hyvästit jo edellisenä iltana, koska tiesin lähteväni aikaisemmin liikkeelle. Olo tuntui haikealta ja toivoin törmääväni matkan aikana Emmaan ja Ídaan vielä uudestaan.

Sateen liukastama, metsäinen polku suuntasi heti jyrkästi ylöspäin. Pienet purot kiemurtelivat kivien ja juurakoiden lomassa. Päivästä tulisi raskas, ja epävarmaa oloani lisäsi se, ettei minulla ollut varmaa tietoa seuraavasta yöpymispaikastani. Päivän aikana en ohittaisi kyliä tai leirintäalueita ja yöpymistä vuoristomajoissa halusin välttää viimeiseen asti. Toivoin löytäväni tavoitemaastosta, läheltä Col de Chéseryn solaa, sopivan paikan telttailuun.

Rämmin ylöspäin läpi metsän ja pusikoiden täydessä yksinäisyydessä. Muita hulluja ei ollut aamuvarhaisella liikkeellä. Sadevarustus oli tarpeen, ja vaikka halpa viitta jätti käsivarret paljaksi, olin toistaiseksi tyytyväinen sen toimintaan. Juomavettä minulla oli kuitenkin vain alle puoli litraa, mikä oli huolestuttavan vähän. Opaskirjan mukaan seuraavalle vesipisteelle olisi matkaa kolmisen tuntia, jonne arvelin selviytyväni tarkalla säännöstelyllä.

Jyrkkä rinne antoi lopulta periksi, ja saavuin hiljaisten alppimajojen luokse. Ihmisiä ei näkynyt missään, mutta karja oli tallonut lähialueen täyteen mutaisia polkuja. Aikaa tuhraantui, kun yritin etsiä oikeaa ylöspäin vievää polkua kaiken sotkun keskeltä.

Lopulta merkit löytyivät, ja nousu jatkui läpi tiheän leppäpensaikon aina suuren lumilipan alle. Kiipesin vanhoja jalanjälkiä pitkin ylös jyrkkää, viisimetristä lippaa, kunnes se loiveni ja lumi hävisi jalkojen alta. Mont de Grangen